

se mě dokonce, jak může neziskovka vyplácet zaměstnance, jako kdyby si myslel, že jsme tam všichni jen z naší nehynoucí lásky k bratrstvu. Nechápejte mě špatně. Propagace takových konceptů jako zdraví, veřejné povědomí a obecně šíření lidskosti rozhodně za naše úsilí stála. Nicméně zůstávali jsme, protože nám platili.

Další kolegové už byli v Los Angeles a já měla dorazit jako poslední. Neznamenalo to ovšem, že bych do úspěchu dnešního galavečera neinvestovala čas a snahu. To jsem rozhodně udělala.

Má pozice v Beta Kappa Phi představovala o hodně víc než jen vytváření mzdových výkazů. Další náplní mé práce byla komunikace s absolventy, zajišťování darů a udržování vztahů se sponzory.

Sotva jsem popadala dech, když jsem se zastavila u pultu před dveřmi brány A-14. Všechna sedadla tam zela prázdnotou. „Prosím vás, neříkejte mi, že jdu moc pozdě,“ soukala jsem ze sebe přerývaně.

Žena v modré blůzce zavrtěla hlavou. „Máte šťastný den.“

Odfoukla jsem si z tváře zatoulaný pramen vlasů a povzddechla si. „Zatím moc ne. Předpokládám, že teď už to může být jen lepší.“ Zvedla jsem telefon se svým palubním lístkem k senzoru. Místo zeleného světla se však rozsvítilo červené.

„Šťastný den,“ připomněla jsem jí.

Pohlédla na monitor počítače a svařila čelo, když si ověřovala mé jméno. „Slečna Crystalová?“

Přikývla jsem.

„Dejte mi vteřinku. Budu hned zpátky.“

Měla jsem téměř přerušovaný krevní oběh v prstech z toho, jak jsem držela madlo své tašky na šaty, a tak jsem si ho hodila přes rameno a sledovala ženu, jak

mizí v nástupním tunelu do letadla. Další lidé se po terminálu pohybovali normální rychlostí, což naznačovalo, že ani zdaleka nespěchali tak jako já.

S každou další minutou narůstala moje úzkost. Měla jsem příliš natěsnaný plán, aby v něm byl nějaký prostor pro chybu. V letu bylo plánované jedno mezi-přistání. Druhý let by dorazil do L.A. do půl šesté pacifického času. To mi dalo akorát dostatek času, abych se zapsala v hotelu, osprchovala, udělala ze sebe kompetentní představitelku Beta Kappa Phi a zvládla to do tanečního sálu na koktejl do sedmi večer. Galavečer začínal v osm. Sice se účastnili i další kolegové, ale já tam měla určitou roli.

Nemohla jsem ten let nestihnout.

Výroční večírek Beta Kappa Phi byla národní ceremonie a hostina, jež se každý rok konala v jiné lokalitě. Já nebyla pouhý účastník, ale měla jsem také udělit cenu dárci – významnému dárci – z Wisconsinu. Znal jsem jeho jméno a během letu jsem měla v plánu načíst si o něm informace, abych ho lépe poznala.

Konečně se dveře k můstku do letadla otevřely. Výraz zaměstnankyně aerolinek však nebyl příliš povzbuzující.

„Nějaký problém?“ zeptala jsem se.

Kmitala prsty nad počítačem, než zvedla pohled. „Vaše místo v letadle se přesunulo. Jediná prázdná sedáčka je mezi dvěma matkami s malými dětmi.“

Jak jinak.

Nasadila jsem úsměv. Byla to jen první část cesty – dvouhodinový let. To zvládnou. „Nedělejte si starosti. Jsem ta nejlepší teta na světě – neteř by vám to potvrdila. Bude to v pohodě.“

„Je tu potíže s kyslíkovými maskami.“

„Doufám, že na ty nedojde.“